

**"נשהנשמה מאירה גם
שמים עוטי ערפל מפיקים אור נעים"**

**זמירון לסעודה שליטית
לזכרו של
רועי אהרון רום הי"ד
שזכה ע"י השירה והניגון
להארה של נשמתו
בע"ה נמשין בדרךכו**

"מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר"...

עם דמדומי חמה של יום השבת, לאחר קריאתנו בתפילת מנחה "מנוחת אהבה ונדבה. מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום ושלוה והשקט ובטח", יושבים אנו סביב שולחנות ערוכים בסעודה שלישית ושרים: "מזמור לדוד, ה' רעי לא אחסר". מנגנים בנועם "נפשי ישובב, ינחני במעגלי צדק למען שמו", וכך, בשמחה ובהתעלות, ממשיכים ושרים, ממשיכים ומנעימים. אלו הם ששה פסוקים נפלאים ומרוממים, אשר יוצרים ביחד מזמור אותו כינה אבן עזרא בראשית פירושו "זה המזמור נכבד":

"מזמור לדוד, ה' רעי לא אחסר!
בנאות דשא ירביצני, על מי מנחות ינהלני,
נפשי ישובב, ינחני במעגלי צדק למען שמו.
גם כי אלך בגיא צלמות - לא אירע רע, כי אתה עמדי; שבטך ומשענתך המה ינחמני.
תערך לפני שלחן נגד צררי, דשנת בשמן ראשי, כוסי רויה,
אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית ה' לארך ימים". (תהילים כ"ג)

מזמור זה רווי כולו אוירת ביטחון בה. האדם יודע שיש מישהו שמלווה אותו בשעת צרותיו, מגן עליו ומספק לו מאכל, משתה ומגורים. אותה תחושה של אושר וביטחון מובילה להבעת תודה כלפי שמיא, ולבקשה להמשך של טוב וחסד. אם נתבונן במזמור, נגלה שהמשורר מתאר את עצמו בעזרת שני דימויים. הדימוי הראשון הוא שה בתוך עדר, כאשר הרועה הוא הקב"ה והשה הוא האדם. הרועה מנחה את עדרו לעבר כרי דשא רעננים וירוקים, אל מעיינות מים שופעים, ומובילו בדרך הנכונה והבטוחה. גם במציאות של גיא צלמוות, מציאות של סכנות ואסונות - בטוח השה ברועה הנאמן שנמצא עמו תמיד ושומר עליו מפני הרעות המתקרבות. הדימוי השני בו משתמש המשורר הוא של אורח המתארח בביתו של הקב"ה. בעל הבית מספק את כל צרכיו של אורחו - מעניק לו הגנה כנגד צורריו, מספק לו אוכל ושאר תענוגים וזדאג לכל מחסורו. בדימוי זה רוצה המשורר להביע את שלוותו וביטחונו בקב"ה, כאותו אורח, שנאמן עליו המארח שידאג לו ויעזור לו. (שלומי רוזנברג)

זמירון סעודה שלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

מזמור לדוד: ה' רעי, לא אֶחָסֶר.
בְּנֵאוֹת דָּשָׂא, יִרְבִּיצָנִי; עַל-מֵי מִנְחוֹת יִנְהַלְנִי.
נַפְשִׁי יִשׁוּבֵב; יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי-צֶדֶק, לְמַעַן שְׁמוֹ.
גַּם כִּי-אֶלֶךְ בְּגִיַּא צְלֻמוֹת, לֹא-אֵירָא רָע-- כִּי-אֶתָּה
עֲמָדִי;

שְׁבֹטְךָ וּמִשְׁעֲנֶתְךָ, הִמָּה יִנְחַמְנִי.
תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי, שְׁלַחֲךָ-- נֶגֶד צָרָרִי;
דִּשְׁנֵת בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי, כּוֹסֵי רוּחַ.
אֲךְ, טוֹב וַחֲסֵד יִרְדְּפוּנִי-- כָּל-יְמֵי חַיֵּי;
וְשִׁבְתִּי בְּבֵית-ה', לְאֶרֶךְ יָמִים.

תְּפִלָּה, לְעֵנִי כִי-יַעֲטֶף-- וְלִפְנֵי ה', יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ.
ה', שְׁמַעַה תְּפִלְתִּי; וְשׁוֹעֲתִי, אֶלֶיךָ תְּבוֹא.
אֶל-תִּסְתַּר פְּנֵיךָ, מִמֶּנִּי-- בַּיּוֹם צָר-לִי:

מדברי הרב קוק על השירה:

קצר הוא ציונון מלאכי את הערך השירי המוסיקלי של כל היש ביגודו הנשגב.
אבל מן התפלות על ידי הוֹפֵשׁ של שירי צמחה אלהיים, או העולם העליון
המלא מפצים רוחניים, קדושים ונשגבים.

אנו רואים את הטוב של אור ה' השולמים, את המטטר האלהי בכל המצוי. את
היגוד השלם, הממלאן השתוממות וצדקה בהוד משטריו, ומברכים אנו מן מן
שמת עולמים: "ברוך הבורר בשירי צמחה. מן יגוד אל ה' השולמים"

"כשהנשמה מאירה גם שמים עוטי ערפל מפיקים אור
(הרב קוק) "נעים"

ידיד נפש אב הרחמן. משוך עבדך אל רצונך. ירוץ
עבדך כמו איל. ישתחוה מול הדרך. כי יערב לו
ידידותך. מנופת צוף וכל טעם:

הדור נאה זיו העולם. נפשי חולת אהבתך. אנא
אל נא רפא נא לה. בהראות לה נעים זיוך. אז
תתחזק ותתרפא. והיתה לה שמחת עולם:

נתיק יהמו רחמיך. וחוסה נא על בן אהובך. כי זה
כמה נכסוף נכסף. לראות בתפארת עיניך. אנא אלי
מחמד לבי. חוסה נא ואל תתעלם:

הגלה נא ופרוש חביב עלי. את סכת שלומך.
תאיר ארץ מכבודך. נגילה ונשמחה בך. מהר
אהוב כי בא מועד. וחנונו כימי עולם:

אבינו אב הרחמן, המרחם, רחם עלינו, ותן בלבנו
בינה להבין ולהשכיל, לשמע ללמד וללמד,
לשמר ולעשות, ולקיים את כל דברי תלמוד
תורתך באהבה. והאר עינינו בתורתך, ודבק לבנו
במצותיך, ויחד ללבנו לאהבה וליראה את שמך:

אֲדַרְבֶּה,
תָּן בְּלִבְנוּ שְׁנֵרָאָה כָּל אֶחָד מֵעֵלֶת חֲבֵרֵינוּ וְלֹא
חֶסְרוֹנָם
וְשִׁנְדֹּבֵר כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וְהַרְצוּי
לְפָנֶיךָ,
וְאֵל יַעֲלֶה בְּלִבְנוּ שׁוֹם שְׁנֵאָה מֵאֶחָד עַל חֲבֵרוֹ
חֲלִילָה...
וְתַחֲזֵק אוֹתָנוּ בְּאַהֲבָה אֲלֶיךָ
כַּאֲשֶׁר גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שִׁיְהֵא הַכֹּל נַחַת רוּחַ
אֲלֶיךָ...
אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

"הרצון לטעת אילנות נובע מהחשק להיטיב לדורות
הבאים"

אֲחִינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל. הַנְּתוּנִים בְּצָרָה וּבְשִׁבְיָה.
הַעוֹמְדִים בֵּין בָּיִם וּבֵין בִּיבְשָׁה. הַמְּקוּם יְרַחֵם
עֲלֵיהֶם וְיוֹצִיאֵם מִצָּרָה לְרַחֲמָהּ. וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹרָהּ.
וּמִשְׁעָבוֹד לְגֵאֵלָהּ. הַשְּׁתָּא בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב:

“אי אפשר לו לאדם, לא בשכל לבדו ולא ברגש לבדו. תמיד
צריך שיהיה ממצג את השכל עם הרגש”

אין ערוך לך ה' אלקינו בעולם הזה. ואין זולתך
מלכנו לחיי העולם הבא. אפס בלתיך גואלנו
לימות המשיח. ואין דומה לך מושיענו לתחית
המתים:

אלקי. נשמה שנתת בי טהורה היא. אתה
בראתה. אתה יצרתה. אתה נפחתה בי. ואתה
משמרה בקרבי. ואתה עתיד לטלה ממני.
ולהחזירה בי לעתיד לבוא:

ארומך ה' פי דליתני. ולא שמחת איבי לי:
ה' אלהי. שונעתי אליך ותרפאני:
ה' העלית מן שאול נפשי. חזיתני מירדי בור:

מה אָשיב לה'. כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי:
כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֵׁא. וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא:
נְדָרַי לַה' אֲשַׁלֵּם. נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ:
יִקַּר בְּעַיְנֵי ה'. הַמּוֹתָה לְחִסְדֵּיךָ:
אָנָּה ה' כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ. אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמֹתֶךָ פִּתְחָתָה
לְמוֹסְרֵי:
לֵךְ אֲזַבַּח זִבְחַ תּוֹדָה. וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא:
נְדָרַי לַה' אֲשַׁלֵּם. נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ:
בְּחִצְרוֹת בַּיִת ה'. בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלַיִם. הַלְלוּנָהּ:

אֶ-לֵי אֵתָה וְאוֹדֶךָ. אֶלְקֵי אֲרוֹמְמֶךָ:
הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ:

אֵלֶיךָ ה' אֶקְרָא; וְאֶל-ה', אֶתְחַנֵּן.
שְׁמַע-ה' וְחַנּוּנִי; ה', הִיָּה-עֲזָר לִי.

”מתוך השלהבת הגדולה של אורם הרוחני של ישראל
בא כח החיים של כל הפעולות הטובות של הלאומיים”

זמירון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

"בתוך שמחת הנפש, אור ה' אורח."

יְהִי אֲכֹסֶף נַעַם שַׁבַּת הַמִּתְאַמֶּת וּמִתְאַחֶדֶת
בְּסִגְלַתָּךְ. מִשְׁךְ נַעַם יִרְאֶתְךָ לְעַם מִבְּקִשֵׁי רְצוֹנְךָ,
קִדְשָׁם בְּקִדְשַׁת הַשַּׁבָּת הַמִּתְאַחֶדֶת בְּתוֹרַתְךָ, פֶּתַח
לְהֵם נַעַם וְרְצוֹן לְפִתּוּחַ שַׁעְרֵי רְצוֹנְךָ:

הִיָּה הַזֶּה שְׁמוֹר שׁוֹמְרֵי וּמְצַפִּים שַׁבַּת קִדְשְׁךָ, כְּאִיל
תַּעֲרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֶּן נֶפֶשׁ תַּעֲרַג לְקַבֵּל נַעַם
שַׁבַּת הַמִּתְאַחֶדֶת בְּשֵׁם קִדְשְׁךָ. הַצֵּל מֵאֲחֵרֵי לְפָרֵשׁ
מִן הַשַּׁבָּת לְבִלְתִּי תִהְיֶה סְגוּר מֵהֵם שְׂשֵׂה יָמִים,
הַמְּקַבְּלִים קִדְשָׁה מִשַּׁבַּת קִדְשְׁךָ, וְטַהַר לְבָם בְּאַמֶּת
וּבְאַמוּנָה לְעַבְדְּךָ:

וְיִהְיוּ רַחֲמֶיךָ מִתְגֹּלְלִים עַל עַם קִדְשְׁךָ, לְהַשְׁקוֹת
צְמֵאֵי חֶסֶדְךָ, מִנְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, לְעֹטֵר אֶת
יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאֲרַת הַמִּפְאָרִים אוֹתְךָ עַל יְדֵי שַׁבַּת
קִדְשְׁךָ. כֹּל שְׂשֵׂה יָמִים לְהַנְחִילָם נְחִלַת יַעֲקֹב
בְּחֵיךָ:

הַשַּׁבָּת נַעַם הַנְּשִׁמוֹת וְהַשְּׂבִיעֵי עֲנַג הַרוּחוֹת, וְעֵדֶן
הַנֶּפְשׁוֹת לְהִתְעַדֵּן בְּאַהֲבַתְךָ וּבִירְאֶתְךָ. שַׁבַּת קִדְשְׁךָ
נִפְשֵׁי חוֹלַת אֲהַבְתְּךָ, שַׁבַּת קִדְשְׁךָ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יַחְסִיו, יְרוּגוּ מִדְּשׁוֹן בֵּיתְךָ.

”טוב להאדם להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם איזה
ניגון כי ניגון הוא דבר גדול וגבוה מאוד...”

(רבי נחמן מברסלב)

אָנא. בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ. תִּתִּיר צְרוּרָה:
קִבֵּל רֵנַת עַמְּךָ. שִׁגְבְּנוּ טְהָרָנוּ נוֹרָא:
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחוּדְךָ. כְּבַבַּת שְׁמַרְם:
בְּרַכְס טְהָרְם. רַחֲמֵי צְדָקֶתְךָ. תְּמִיד גְּמִלְם:
חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדֶתְךָ:
יַחֲד גְּאָה. לְעַמְּךָ פְּנָה. זֹכְרֵי קִדְשֶׁתְךָ:
שׁוֹעֲתָנוּ קִבֵּל. וְשִׁמַּע צַעֲקֶתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלָמוֹת:

בְּרַכֵּי נַפְשִׁי, אֶת-ה':
ה' אֱלֹקֵי, גְּדֻלַּת מַאֲד; הוֹד וְהַדָּר לְבָשֶׁת.

יְהִי הַחֲדָשׁ הַזֶּה. כְּנִבְאוֹת אָבִי חוֹזָה. וַיִּשְׁמַע בְּבֵית
זֶה קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִחָה. חֲזָק יְמֵלֵא
מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ. אֲמִיץ יַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתָּנוּ. וְהוּא יִשְׁלַח
בְּמַעֲשֶׂה יְדִינּוּ. בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה:

זמירון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

רבי נחמן לימד: "עוין אהגאפן ככא יכואנון בטיפושין את
האמת על העולם ועל עצמו. עוין להיות ישרים ומושי הגוטה.
וכשהיפוש מוזה באמונה ובפשטות, נפאמים כל הספקות ונגשי
המשבר ונאמת שביעות רצון מרונה"

בשם ה' אלקי ישראל, מימיני מיכאל, ומשמאלי
גבריאל, ומלפני אוריאל, ומאחורי רפאל, ועל
ראשי שכינת א-ל:

והיה-- פעץ, שתול על-פלגי-מים:
אשר פריו, יתן בעתו--ועלהו לא-יבול; וכל אשר-
יעשה יצליח:

"אין האדם מוכשר לשום כח רוחני בשלמות גדולה כזאת
שהוא מוכשר לאמונה ואהבה"

דע לך שכל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד משלו.
דע לך שכל עשב ועשב יש לו שירה מיוחדת
משלו.

ומשירת העשבים נעשה ניגון של רועה.

כמה יפה כמה יפה ונאה כששומעים השירה
שלם טוב מאוד להתפלל ביניהם ובשמחה
לעבוד את ה'

ומשירת העשבים מתמלא הלב ומשתוקק.

וכשהלב מן השירה מתעורר ומשתוקק אל ארץ
ישׂראל אור גדול אֲזִי נמשך והולך מקדשתה של
הארץ עליו

ומשירת העשבים נעשה ניגון של הלב:

כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורֶיךָ אהבת כלולתיך
לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה:

הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי
דברי בו זכר אֲזַכְּרֶנּוּ עוד על כן המו מעי לו רחם
אֲרַחֲמֶנּוּ נאם ה':

זמירון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

המלאך הגאֵל אתי מְכַל רַע יְבַרְךָ אֶת הַנְּעָרִים.
וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אָבוֹתַי אַבְרָהָם וַיִּצְחָק.
וַיִּדְגּוּ לְרֵב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

כל הגורה, בפירושה הרומניס כולם, צריכה היא
להגשות אצונו. כל מי שיש אומץ לבבו, כל בעטו ורוח
ה' בנשמתו, קרוא הוא אצאג אל המערכה אוצוק הבו
אור. מעצה אגרי, אצמרי אגרי, היינו רואים בדורנו. אלמאי
נלדבו גוק רשום מבעלי הכשרון, המאולאים בגורה
ובשכל טוב, אעבוד אג כרם ה' בגוכו פנימה, אעסוק
בטהיגם של מושגי האמונה והעבודה, בבירורן של
הדיעות בעניני האלהות.
הרב ראי"ה קוק, אגרות ב', קכ"ג - קכ"ד

טוב להודות לה'. ולזמר לשמך עליון:
להגיד בבוקר חסדך. ואמונתך בלילות:

הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קוֹמִי.
לְבָשִׁי בְּגָדֵי תַפְאֲרֶתְךָ עִמִּי.
עַל יַד בֶּן יִשִׁי בֵּית הַלְחָמִי.
קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְאֻלָּה.
הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי.
כִּי בָא אוֹרְךָ קוֹמִי אוֹרִי.
עוֹרִי עוֹרִי שִׁיר דְּבָרִי.
כְּבוֹד ה' עֲלֶיךָ נִגְלָה.
בוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֹרֶת בְּעֻלָּה.
גַּם בְּרִנָּה וּבִצְהָלָה.
תּוֹךְ אֲמוּנָי עִם סִגְלָה.
בוֹאִי כָלָה. בוֹאִי כָלָה. בוֹאִי כָלָה:

וְאֶנְחֲנוּ לֹא נִדְעַ מַה נַעֲשֶׂה. כִּי עֲלֶיךָ עֵינֵינוּ:
זְכוֹר רַחֲמֶיךָ ה' וְחַסְדֶיךָ. כִּי מֵעוֹלָם הִמָּה:

וזכנו לקבל שבתות מתוך רב שמחה ומתוך עשר
ונכבוד ומתוך מעוט עונות:

וכי ידיו של משה עושות מלחמה... אלא בזמן
שישראל מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את
לבם לאביהם שבשמים-היו מתגברים;
וכי נחש ממית וכי נחש מחיה: אלא בזמן
שישראל מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את
לבם לאביהם שבשמים-היו מתרפאים;

ונקיתי, דמם לא-נקיתי; וה', שכן בציון. ויהודה,
לעולם תשב; וירושלם, לדור ודור.

"העולם לא טעמו אנו כיום עדיין. אילו היו שומעים
גוריה אגם שאני אומר עם הנשון והריקוד שלה, היו
כיום בטאים בביטול גמור. הינו כל העולם כולו אפילו
איות ועשבים וכל מה שיש בעולם הטבאים ככאלו
הנפש מגדל עוצם העשנוג המופלא והמופלג מאוד
מאוד"... (רבי נחמן מברסלב)

ועתה בנים שירו למלך בתפארת מפואר,
ואשרי עבדיו המשמיעים בקול שבחו:

זמרון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

זְכוּר-דָּבָר, לְעַבְדְּךָ-- עַל, אֲשֶׁר יַחֲלֶתְנִי.
זֹאת נַחֲמָתִי בְּעֵנָי: כִּי אִמְרָתְךָ חִיתָנִי.
זָדִים, הִלִּיצָנִי עַד-מָאד; מִתּוֹרָתְךָ, לֹא נָטִיתִי:

חֲמוּל עַל מַעֲשֵׂיךָ וְתִשְׁמַח בְּמַעֲשֵׂיךָ וַיֹּאמְרוּ לְךָ
חוֹסֵיךָ בְּצַדִּיקְךָ עֲמוּסֵיךָ;
תִּקְדָּשׁ אָדוֹן עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ כִּי מִקְדִּישֵׁיךָ בְּקִדּוּשְׁתְּךָ
קִדְשָׁתְךָ, נָאָה לְקָדוֹשׁ פֶּאֶר מִקְדוּשִׁים:

הַבַּעַשׁ"ט: "בְּרַפֵּשׁ הָאָדָם, כָּל אָדָם, יֵשׁ שׁוֹרֵשׁ אֱלֹקֵי
שֶׁהוּא כֹּלֹו טוֹב"

יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה;
בְּרַכְךָ יְהוָה, וַיִּשְׁמַרְךָ.
יֵאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ, וַיַּחֲנֶנֶךָ.
יִשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ, וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם.

כְּאֵיל, תֵּעָרַג עַל-אֶפְיִקֵי-מִים-- כֵּן נִפְשֵׁי תֵּעָרַג
אֶלֶיךָ אֱלֹקִים.
צְמָאָה נִפְשֵׁי, לְאֱלֹקִים-- לֹא-לִי חַי:
מִתִּי אָבוּא; וְאֶרְאֶה, פְּנֵי אֱלֹקִים:

הבעש"ט: כריאת העולם לא היתה באוויר של משברי, אלא
בכנף מכוון. בהרמוניה. האדם מישראל הוא "שורף" של
הכוכב בכריאת עולם יפה יוגי, קדוש יוגי. מכאן שם
אדם מישראל להיות בשמחה תמיד"

כִּי הַמְצִיחַ הַזֶּאת, אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֵּךְ הַיּוֹם--לֹא-
נִפְלֵאת הוּא מִמֶּנּוּ, וְלֹא רִחֲקָה הִיא.
לֹא בְשָׁמַיִם, הִיא: לֵאמֹר, מִי יַעֲלֶה-לָנוּ הַשָּׁמַיִם
וְיִקַּח לָנוּ, וְיִשְׁמַעְנוּ אֶתְּךָ, וְנִגְעֶשְׁנָה. וְלֹא-מֵעֵבֶר
לָיָם, הִיא: לֵאמֹר, מִי יַעֲבֹר-לָנוּ אֶל-עֵבֶר הַיָּם
וְיִקַּח לָנוּ, וְיִשְׁמַעְנוּ אֶתְּךָ, וְנִגְעֶשְׁנָה. כִּי-קָרוֹב
אֶלֶיךָ הַדָּבָר, מְאֹד: בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ, לַעֲשׂוֹתוֹ.

כְּשֶׁהִנְשָׁמָה מְאִירָה, גַּם שָׁמַיִם עוֹטֵי עֶרְפֶּל מִפְּיָקִים
אוֹר נְעִים:

זמרון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

לכל, זמן; ועת לכל-חפץ, תחת השמים.
עת לאהב ועת לשנא,
עת מלחמה ועת שלום:

למען אחי ורעי. אדברה נא שלום בך:
למען בית ה' אלקינו אבקשה טוב לך:

יודו לה' חסדו; ונפלאותיו, לבני אדם.
כי-השביע, נפש שקקה; ונפש רעבה, מלא-טוב.

“האמונה אינה לא שכל ולא רגש, אלא הגילוי העצמי
ביותר של הנשמה; השכל והרגש הם משרתיה”

(הרב קוק)

מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה
הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם ביום הזה.

זמרון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

למה נקרא שמה מוריה על שם המור הטוב
שישנו שם:

מי-האיש, החפץ חיים; אהב ימים, לראות טוב.
נצר לשונך מרע; ושפתך, מדבר מרמה.

"תמצית האמונה הפשוטה והתמה שבילדות, היא יותר
נשגבה מכל מה שנלמד ונהגה"

(הרב קוק)

נר-לרגלי דברך; ואור, לנתיבתי.
נשבעתי ואקימה-- לשמר, משפטי צדקך:

עד הנה עזרונו רחמיך. ולא עצבונו חסדיך ה'
אלקינו. ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח:
על כן אברים שפלגת בנו. ורוח ונשמה שנפחת
באפינו. ולשון אשר שמת בפינו. הן הם. יודו
ויברכו וישבחו ויפארו וישוחרו וירוממו ויעריצו
ויקדישו וימליכו את שמך מלפנו:

על-אלה אני בוכיה, עיני עיני ירדה מים--כי-רחק
ממני מנחם, משיב נפשי:

על נהרות, בבל--שם ישבנו, גם-בכינו: בזכרנו,
את-ציון.

איך-נשיר את-שיר-ה': על, אדמת נהר.
אם-אשכחך ירושלים-- תשכח מיני.

אם-אשכחך ירושלים-- תשכח מיני.
תדבק-לשוני, לחכי-- אם-לא אזכרכי:
אם-לא אעלה, את-ירושלים-- על, ראש שמחתי:

פדה בשלום נפשי, מקרב-לי: פי-ברבים, היו
עמדי.

אני, אל-אלקים אקרא; וה' יושיעני.
ערב ובקר וצהרים, אשיחה ואהמה:

“אין התפילה באה כתיקונה, אלא מתוך הידיעה
שהנשמה תמיד מתפללת, אלא שזה מתגלה
ביחוד בזמן תפילה”

(הרב קוק)

זמרון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

בלבבי משכן אבנה להדר כבודו. ובמשכן מזבח
אשים לקרני הודו.

ולגר תמיד אקח לי את אש העקדה, ולקרבו
אקריב לו את נפשי היחידה:

פי-צדיק, יהגה חכמה; ולשונו, תדבר משפט.
והתענג על-ה'; ויתן-לך, משאלת לבך.

פיה, פתחה בחכמה; ותורת חסד, על-לשונה.
צופיה, הליכות ביתה; ולחם עצלות, לא תאכל.
קמו בניה, ויאשרוה; בעלה, ויהללה.
רבות בנות, עשו חיל; ואת, עלית על-כלנה:

"אם כירצון להיות איש אמת, או גושפס מדברי אגרים. הן מקוים
רוחם מחך והן מאורג רוחם. נסה להשגירי אמת, מהיות כפוף תמיד
אדם צולק. אז תהיה גופשי להיות מי שאהי באמת"

(רבי נחמן מברסלב)

צמֶאָה לך, נִפְשֵׁי-- כִּמָּה לך בְּשָׂרִי;
בְּאֶרֶץ-צִיָּה וְעֵיף בְּלִי-מַיִם.
כֵּן, בִּקְדָשׁ חֲזִיתֶךָ-- לְרֵאוֹת עֵזֶךָ, וּכְבוֹדֶךָ:

"יכול להיות שימות אבד בן שמונים שנה ואף על פי כן את
בקיבור ימים לעמריה, כאומר מאגר של הטוב את
מעשיו. בודאי כן שנתנו הבן. אין צריכים להיות אפילו מעט
רק שיהיה יפה ונאה"
(ר' נחמן מברסלב)

קול בְּרֵמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים-- רַחֵל, מִבֶּכֶה
עַל-בְּנֵיהָ;
מֵאֲנָה לְהִנָּחַם עַל-בְּנֵיהָ, כִּי אֵינְנוּ.
כֹּה אָמַר יְהוָה, מִנְעִי קוֹלֶךָ מִבְּכִי, וְעֵינֶיךָ, מִדְּמְעָה:
כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲלֶתְךָ נְאֻם-ה', וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ
אֲזִיב. וְיֵשׁ-תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ, נְאֻם-ה'; וְשָׁבוּ בְּנִים,
לְגִבּוֹלָם:

רַחֵם נָא ה' אֱלֹקֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם
עִירֶךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ:

זמרון סעודה עלישית לזכרו של רועי אהרון רום הי"ד

רחם בְּחֶסֶדְךָ. על עַמְּךָ צוֹרְנוּ. על צִיּוֹן מִשְׁפָּן
כְּבוֹדְךָ. זְבוּל בַּיִת תִּפְאָרְתֵנוּ. בֶּן דָּוִד עֲבַדְךָ יְבֵא
וַיִּגְאֹלֵנוּ. רוּחַ אֲפִינוּ. מְשִׁיחַ ה':
יְבַנֶּה הַמִּקְדָּשׁ. עִיר צִיּוֹן תִּמְלֵא. וְשֵׁם נְשִׂיר שִׁיר
חֲדָשׁ. וּבִרְנִינָה נַעֲלֵה. הַרְחֵמֵן הַנִּקְדָּשׁ. יִתְבָּרַךְ
וַיִּתְעַלֶּה. על כּוֹס יַיִן מֵלֵא. כְּבִרְכַת ה':

תְּהֵא הַשְּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעַת רְצוֹן
מִלִּפְנֵיךָ:

שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. שׁוֹמֵר שְׂאֲרֵי יִשְׂרָאֵל. וְאֵל יֵאבֵד
יִשְׂרָאֵל. הַאֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל:

"אין דבר משחרר יותר מן השמחה, היא מוציאה לחפשי
את מוחך ומשרה עליו שלווה"
(רבי נחמן מברסלב)

שיר, למעלות:
אָשָׂא עֵינֵי, אֶל-הַהַרִים-- מֵאֵין, יְבֵא עֲזָרִי.
עֲזָרִי, מֵעַם ה'-- עֲשֵׂה, שָׁמַיִם וְאָרֶץ.
אֶל-יִתְּן לְמוֹט רִגְלֶךָ; אֶל-יָנוּם, שִׁמְרֶךָ.
הִנֵּה לֹא-יָנוּם, וְלֹא יִישָׁן-- שׁוֹמֵר, יִשְׂרָאֵל.
ה' שִׁמְרֶךָ; ה' צִלְךָ, עַל-יַד יְמִינֶךָ.
יוֹמָם, הִשְׁמַשׁ לֹא-יִכְפֹּה; וַיָּרַח בַּלַּיְלָה.
ה', יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל-רָע: יִשְׁמֹר, אֶת-נַפְשֶׁךָ.
ה', יִשְׁמֹר-צִאֲתֶךָ וּבֹאֲךָ-- מֵעַתָּה, וְעַד-עוֹלָם:

שִׁמְעֵ בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ, וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ,
תִּתְּנֶהָג תְּמִיד לְדַבֵּר כָּל דְּבָרֶיךָ
בְּנַחַת לְכָל אָדָם וּבְכָל עֵת, וּבִזְהָ תִּנְצַל מִן הַכַּעַס,
שְׁהִיָּא מְדָה רְעָה לְהַחֲטִיָּא בְּנֵי אָדָם.
וּכְאֲשֶׁר תִּנְצַל מִן הַכַּעַס, תִּעְלֶה עַל לִבְךָ מִדַּת
הָעֲנָוָה שְׁהִיָּא מְדָה טוֹבָה מִכָּל
הַמְדוֹת הַטּוֹבוֹת.
לְמַעַן תִּצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכֶיךָ וְתִזְכֶּה לְעוֹלָם הַבָּא:

שפכי כמים לבך, נכח פני ה':

תניא, אמר רבי ישמעאל בן אלישע: פעם אחת
נכנסתי להקטיר קטרת לפני ולפנים, וראיתי
אכתריאל י-ה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם
ונשא ואמר לי: ישמעאל בני, ברכני! - אמרתי לו:
הי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו
רחמיך על מדותיך ותתנהג עם בניך במדת
הרחמים ותפנס להם לפנים משורת הדיו, ונענע
לי בראשו.

רצה ה' אלקינו בעמך ישראל ולתפלתם שעה.
והשב את העבודה לדביר ביתך. ואשי ישראל
ותפלתם. מהרה באהבה תקבל ברכון. ותהי
לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:
ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים:
ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות:

אל-תירא, כי-יעשר איש: כי-ירבה, כבוד ביתו.
כי לא במותו, יקח הכל; לא-גרד אחריו כבודו:

אין שירה בעולם שלא גאוי בה האמונה בזהירה. וכשקדושה
מגלה במלואה כרוח השירה, אז היא באמת שירה-קודש. שירי
קודש ושירי אלוקים ישירו אותה"

(הרב קוק)

ביום ההוא, יושר השיר-הזה בארץ יהודה; עיר
עז-לנו, ישועה ישית חומות וּחַל.
פתחו, שְׁעָרִים; ויבא גוי-צדיק, שִׁמְר אֲמֹנִים:
והיה בעת ההיא, אַחֲפֵשׂ אֶת-יְרוּשָׁלַם בַּנְּרוֹת;
קִרֹב יוֹם-ה' הַגָּדוֹל, קִרֹב וּמַהֵר מֵאֹד:

כי-נחם ה' ציון, נחם כל-חֲרִבְתֶּיהָ, וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָה
קַעֲדוֹ, וַעֲרַבְתָּהּ כְּגֹן-ה';
שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצָא בָהּ, תוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה:

כן, בקדש חזיתך-- לראות עֲזֶךָ, וּכְבוֹדְךָ.
צְמָאָה לְךָ, נִפְשֵׁי-- כְּמָה לְךָ בְּשָׂרֵי:

שימו לב אל הנשמה. לשם שבו ואחלמה. ואורה
כאור החמה. שבעתים כאור הבוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

מכסא כבוד חצבה. לגור בארץ ערבה. להצילה
מלהבה. ולהאירה לפנות בוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

עורו נא פי בכל לילה. נשמתכם עולה למעלה. לתת
דין וחשבון מפעלה. ליוצר ערב ובוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

מציאה מקשטת. בטלית וטוטפת. כמו פלה
מקשטת. תמיד בבוקר בבוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

הנאמן בפקדונו. יחזירנה לו כרצונו. איש לא גוע
בעונו. ויהי ערב ויהי בוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

והחיו הענייה. יחידה תמה ונקיה. ואשר נפשו לא
חיה. איך יזכה לאור הבוקר.

פזמון: אודה לאל לבב חוקר.

ברן יחד כוכבי בוקר

ממקומך מלפנו תופיע. ותמלוך עלינו כי מחכים
אנחנו לך. מתי תמלך בציון. בקרוב בלמינו
לעולם ועד תשכון. תתגדל ותתקדש בתוך
ירושלים עירך לדור ודור ולנצח נצחים. ועינינו
תראינה מלכותך כדבר האמור בשירי עזר. על ידי
דוד משיח צדקך:

אנה ה' כי אני עבדך. אני עבדך בן אמתך פתחת
למוסרי:

אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח,
ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל
יום שיבוא:

כס"ד

אודש גוף מאז הטכנולוגיה הנרא בישיבת "מרכז הרב", אשר
בירושלים – בירגון הקדושה.

8 "מלאכי אדם", קדושים, גיבורים ועדיין נפש, נטבו
בשקידתם על גאומדים וספרי גורה בידם.

בין הנציגים על קידוש ה' באהלה של גורה, נמנה גם
בנו הקדוש, רועי אהרון רוט הי"ד.

עלה אישיבה של מצאה מישיבה של מטה בערב שבת קודש
אסדר "זאש תהיה אלה בו". א' דר"ג א' אדר תשס"ג.

רועי אהרון הי"ד נולד בי"ד אלול תשמ"ט (12.9.89).

על תכונותיו יש לא מעט אספרי:

על התפילה הקדושה, הענווה, הצניעה והיראה.

דיך אפי' לא המעיט ולא הגסיר, ובכל הדברים

שבקדושה – דקדק ב"ה והגמיר.

גם את עניני הגולין בנועם הסדיר, ועל שפתיו מעולם לא

מש הגיך, ההלל ונצילת השיר.

כמה שמתגייס והכרת תודה לקב"ה מלאו את רועי:

ואכן, נשא גן בעיניך אלוקי, וגסד בעיני אנשי העיר.

ועוד ארבה ואוסף על רועי:

על האמונה היוקדת ואהבה אמכביר.

אהבת א"י הקדושה, אהבת א"י השלמה, אהבת הגי"ס.

אהבת הטבע והגוי, אהבה שכולה בקדושה נוצרה.

אטייל איתך, רועי, ויראוא את פליאתך מיצירת האמונת של

השם יגברך, לשבת איתך בעודך שלא יד אגפוא עץ –

ומתבונן בו בפואה, תמיהה ושקיקה לפני הברכה, והיות

מוקסמים מארשת פניך, עם הנגיסה בו.

איות את הרגעים האלו, המיוחדים של אכילה מעטה

וברכה מרובה.

הו אילי, זה הנשר שאילו כה הרבה פילתי. זה הנשר

שהשפיע על כולם בדברקות גפילתי. בעצם הויתו.

זה העצם – זימדון את האהבה, הקדושה ואג "העצמה

שבשקט", ומהי באמת גפילה. רק רועי והקב"ה היו

ברגעים אלו. לא היה דבר מעבר אכך. וכשרועי הגפול

"שם ה' נקרא עזו".

רועי סיים בהצלחה מרובה את הישיבה הגיבולית בר"ג

אשר בראשה כב' הרב זיו-אורי, שספד ארועי ואמר עזו

"אני גפילה". רועי הגבקש ע"י הרב זיו-אורי להיות שליח

ציבור בגפילת מנהל לפני תשנית אסתי, ועל גפילתי אמר

כב' הרב י"ח שלא ראה ושמש גפילה שכזו – לא מבין ולא

יודע במה מדובר". גפילת מנהל של רועי ביום גול, היתה

כגפילת מנהל של יוס הכיפורים, כן, עז כבי כך

העוצמה שבפניה של חוסי. "רצו אנו את שמי הציבור" –
אמר כבי' הרב.

הוא אלו, מודה אך על מה שמת.
מת אי - את חוסי.
חוסי שוי.

אזה הנשר שאילו כה הרבה פולאני.
חוסי שוי, במקום אריקוד אושרי בנות דשא וכל גינה,
שוכב היק מתמת אל האבן – האבנה...

אך יק גופך באדמה בני, פה מומי.
יק הוא בדממה וביזון – שם הוא נמי!
ואילו נשמתך מחיאה וממשק עוז ארץ
ורשומה גמיז גהיה – על מצבת האב!

מתיקוד השלהבת הצאת בעגוד
והפכה נשמתך בני, אגש התמיד!
ובערה האהבה כמצבה מעל קברך הישוע
והייתה אנו אעמוד אש וענו!

אמשן געיר אפילת, אזי הגשוק והקר
שנתי בלב כולנו עם מתק, יבדנו היקר!
מי יגן ו"עמוד האש" המוצק, הערכי והקדוש הבה,
יהפוך לאש את גדולה, ומתצק כולנו באמונה ובפניה

הקדושה

ולצבור תמיד:

"הא כבוד גברך גביב עזיק כשלק"

והעיקר? יש אשמנו! בהרבה ריקוד, שירה וגינה ופניה
קדושה.

בא המורשת בן הדיק אבן המהות

ובכך ציווה אונן רועי את הגייס .

אמשיכים בדרכו של רועי.

"ארץ, או גכסי דמס, וכל בית ישראל יבכו את השריפה

אשר שרף ה'."

(אורלי, אימו של רועי אהרון רוט הי"ד, ערב השלושים להירצחו)

